

———— Ferencz Imre

IVAN SEHOLOV FÜZETÉBŐL

BLUES

A Lum Pen Klubban a lumpenek
jól szórakoznak dob pereg

kürt harsan szól a trombita
tombolnak mint a vad bika

a Lum Pen Klubban a spinék
nem tágítanak zeng az ég

a Lum Pen Klubban a fogdmegek
kidobják azt ki megremeg

a Lum Pen Klubban ha szert szedek
befogadnak a lumpenek

ha füstölök ha szeszt iszok
megszeret engem a sok piszok

a Lum Pen Klubban mert tag vagyok
sajnálkoznak az angyalok –

ÉLESBEN

Mindig élesben éltem
dublórt sohasem kértem

nem használtam kaszkadórt
ha belém döfték a tőrt

nem festettem az ördögöt
ha csont törött hát csont törött

míg a gipsz itt megkötött
elnéztem a fejek fölött

nem tévesztett meg a látszat
láttam hogy mi a gyalázat

a vér nem volt nálam festék
látták akik letörölték

kimondtam mindig én a szót
mert mindig akartam a jót

ne múljon el a pillanat
kimondtam én az igazat

élesben éltem mint a kés
nem volt sok és nem volt kevés

LÁBBELI

Gyermekkoromban híre volt
és később filmen is láttam
egy halászhajót a vihar
elsodort az éjszakában

messzire sodródtak négyen
a végtelen óceánon
világgá kürtölték a hírt
a lapok a nagyvilágban

napok teltek el sőt hetek
aztán megtalálták őket
s kiderült hogy éhségükben
megették a bőrcipőket

elsodort engem is az élet
de van bőrcipő nálam –
nem lesz majd könnyű megenni
amikor felkopik az állam

HAJÓS

Féltem a hajó zátonyra fut
kémeletem hát a vizeket
a korlátba kapaszkodva
meresztettem a szememet

ócska öreg szerkezet volt
tán kortárs az Aurórával
vér tapadt hozzá hajdanán
a forradalom zűrzavarában

mára már lekopott róla minden
lekopott vér lekopott festék
el-eltűnődtem a történelmen
ha csendesek voltak az esték

mára már ócskaság recseg-ropog
viharban hullámverésben
a távolba kémeletem félelemmel
és nem nagyon hittem a jövőben

mondták fessek a korlátot
ne lássék róla az hogy régi
kikötők bámész hitvány népe
higgye el róla azt hogy égi

éreztem közeleg a vég
a lelkem didereg fázik
elsüllyedünk az óceánon
mint hajdanán a Titanic

akkor járok jól ha elrabol
hamarabb engem száz kalóz
és váltságdíjat fizetve oroszhon
diadallal majd hazához

Putyin kezét fog velem
és megveregeti a vállam
hős leszek én is mint annyian
hősök e hazárd hazában –

ŰRBEN

Űrhajós szerettem volna lenni
de elvágta mint a répát
az elméletin s a gyakorlaton
nem bírtam ki a próbát

vonzott a magasság engem
lebegni súlytalanul fenn
gondoltam talán majd végül
súlyos leszek a pénztől lenn

végül a földön lettem csak
kisbolygó s néha üstökös
csóváltam magam és a bárban
eregettem a füstököt

fenn az égen mint űrhajós
lehettem volna én is angyal
odafent nem kellett volna
vesződni ezernyi földi bajjal

egy űrszondán az embernek
jól telnek ma már a napjai
csak nyomogatja a gombokat
nem kell ott barmot hajtani

ha felnézek néha a Holdra
a szívem mindig elszorul –
kutyát is küldtek fel ezek
s engem itt hagytak cudarul

SZÜLŐFALU

A szüleimet eltemettem
minden szeretőm elhagyott
nem töltök el itt több napot
hagyom a francba a falut

ott ahol több a hulladék
ott él a jövő nemzedék
a falu nem vonz engemet
mindenki városon ténfereg

az ember ott még megélhet
bátran megy neki a télnek
az ég alatt hajléktalanul
kajtat fülel meglapul

nem marasztal már a falu
zöld vetés szőke gabona
a kertben nem terem egyéb
csak búbánat és babona

bedeszktam a szülőházat
és kiírtam rá hogy eladó
alatta a telefonszámom
hadd olvassa a Mindenható

megveheti az ördög is
ha pénze van ha kifizet
nem érdekel nem számít már
a véleménye senkinek

a kolhozt privatizálták
ki van írva magánterület
aki a faluban maradt
legfennebb napszámos lehet

hívnak hajdinás messzi tájak
mint írta régen Jeszenyin
elűszok én is elvtársak
új idők zavaros vizein